

Ο Κόσμος

[Άγνωστος συγγραφέας]

Ραφαήλ και Ιουλία

Μετάφραση: Ελένη Γ. Μοστράτου [απόσπασμα: σκ. 1-6]

Ο Κόσμος. Κωνσταντινούπολη

τχ. 87 (21 Μαΐου 1883), σ. 589-592

ΡΑΦΑΗΛ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΑ.

Μέγιστον τῶν τεράτων ἡ ζηλοτυπία.
Καλδερών.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ἡ θάλασσα· ἡ Βενετία ἐπὶ τῷ βίθι. Ὁ ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ ὁ ΡΑΦΑΗΛ ἐν γονδόλῃ.

Ἄντωνιος. — Ἡ πληγὴ σου σὲ πονεῖ πολὺ;

Ραφαήλ. — Ὅχι. . . ὄχι, δὲν εἶνε τίποτε. . . .
μικρὰ ἀμυχή· πίπτων μὲ ἐκτύπησε καὶ τελευταίαν
φορὰν, ἀλλ' ἔνευ δυνάμεως. Καὶ ἐκεῖνος, τί ἔγεινε;

Ἄντωνιος. — Οἱ μάρτυρές του μεταφέρουσιν αὐ-
τὸν ἐν γονδόλῃ ἀγνοῶ πού, ἔως εἰς τὰ ἴδια.

Ραφαήλ. — Ἐλπιεῖτο ἀπαγόμενος;

Ἄντωνιος. — Οὐχί.

Ραφαήλ. — Ἴσως ἀπέθανεν;

Ἄντωνιος. — Ἡ ἐλιποθύμησε.

Ραφαήλ. — Ἐὰν ἀπέθανεν, ἡ ἐκδίκησις τοῦ πα-
τρὸς του, θὰ ἦνε τρομερά.

Ἄντωνιος. — Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὀφείλεις νὰ
ἐξέλθῃς τῆς Βενετίας πρὶν νὰ ἐξημερώσῃ, καὶ τῆς
Ἰταλίας εὐθὺς ὡς δυνηθῆς.

Ραφαήλ. — Πρὶν νὰ ἐξημερώσῃ! . . . μετὰ μίαν
ῶραν ἔχομεν ἡμέραν.

Ἄντωνιος. — Ἄρα ὅ,τι θὰ ἐπιχειρήσῃς εἶνε μανία.

Ραφαήλ. — Μανία! . . . Χάριν αὐτῆς ἐφόνευσα
ἄνθρωπον. Χάριν αὐτῆς ἐξέθηκα εἰς κίνδυνον τὴν
ζωὴν τῶν συναδέλφων μου, συνεταίρων ἔργου μεγά-
λου. . . Χάριν αὐτῆς ἐγκαταλείπω μόνην τὴν δυστυ-
χῆ γραίαν μητέρα μου εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἐχθρῶν
καὶ χάνω ἔως διὰ παντός τὸν οἶκόν μου καὶ τὴν
πατρίδα μου. Καὶ ἤθελες νὰ φύγω χωρὶς ν' ἀποχαι-
ρετίσω αὐτήν; . . .

'Αρτώριος.—'Επειδὴ οὐδὲν ἀνωφελέστερον τῶν συμβουλῶν, αἵτινες θὰ μείνωσι μάταια, δὲν ἀντιλέγω δὲν παύω ὅμως ὀνομάζων τὴν ἰδέαν σου μανίαν ἢ παρατολίαν, ὅπερ εἶνε συνώνυμον.

'Ραφαήλ.—'Αρον τὰς κώπας. . . ἐφθάσαμεν. (Πηδᾶ εἰς τὴν γῆν). Θὰ μὲ περιμένῃς ἐνταῦθα;

'Αρτώριος.—Ναί! . . . "Α! ἀκουσον πρὸς στιγμὴν ὅταν ἴδῃς τὴν ἡμέραν ὑποφώσκουσαν, ἐνθυμήθητι ὅτι ἐὰν ὁ ἥλιος καταλάβῃ ἡμᾶς ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, κινδυνεύει καὶ ἡ κεφαλή σου καὶ ἡ ἰδική μου. ('Απομακρύνεται). Μόνον τοιοῦτοτρόπως θὰ ἀπομακρυνόμεν αὐτὸν τῆς γυναικὸς ταύτης, ἣτις τὸν καθιστᾷ μανικόν. (Κατακλινόμενος ἐν τῷ βῆθει τῆς γονδύλης). 'Ο ἔρως, ὁ ἔρως! 'Εὰν ἡ ζηλοτυπία δὲν ὑπῆρχε, θὰ ἦτο παρὰδεισος ἄνευ ὄψεως.

ΣΚΗΝΗ Β'.

'Ο ΡΑΦΑΗΛ ἐπιπνέχεται εἰς τὴν γονδύλην.
'Η ἡμέρα ὑποφώσκει.

'Αρτώριος.—Αἱ πρῶται λάμψεις τῆς πρωίας δὲν φαίνονται ἔτι ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος τῆς θαλάσσης, καὶ ἤλθες ἤδη! 'Υπῆρξας πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν σου.

'Ραφαήλ.—Σὲ ἐνθυμήθη, φίλε μου.

'Αρτώριος.—Δὲν ἀμφέβαλλον περὶ τούτου.

'Ραφαήλ.—Τί θὰ κάμωμεν τώρα;

'Αρτώριος.—Βῆλε τὴν καλύπτραν σου, λάβε τὰς κώπας, καὶ ἄγωμεν πρὸς τὸν ὄρμον. . . Ἀλλὰ τί βλέπω; θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἔχεις πυρετόν. . . καὶ μοι εἶπες ὅτι δὲν εἶνε τίποτε. . . ὅτι μόλις ἠσθάνεσο τὴν πληγὴν.

'Ραφαήλ.—Τώρα μὲ πονεῖ ὀλίγον.

'Αρτώριος.—'Αφες τὰς κώπας, κάθισον ἐν τῷ βῆθει τῆς γονδύλης καὶ ἀναπαύθητι.

'Ραφαήλ.—'Οχι. . . Καλὰ εἶμαι ἐδῶ. . .

'Αρτώριος.—Εἰσαι καλὰ! . . . "Α! καταλαμβάνω ἐκείθεν δύνασαι νὰ βλέπῃς τὴν σκιὰδα ἐνθα κατοικεῖ!

'Ραφαήλ.—Τὴν ἀγαπῶ τόσο!

'Αρτώριος.—'Εκείνη δέ;

'Ραφαήλ.—'Εκείνη. . . μοὶ ὠρκίσθη ὅτι θὰ μὲ περιμενῇ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς μου.

'Αρτώριος.—Καὶ ἐὰν βραδύνης νὰ ἐπιστρέψῃς;

'Ραφαήλ.—Θὰ μὲ περιμενῇ μέχρι θανάτου. Μοὶ τὸ ὑπέσχετο.

'Αρτώριος.—Καὶ θὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της;

'Ραφαήλ.—Δύναται τις νὰ ψευσθῇ χύνων δάκρυα;

'Αρτώριος.—Ψεύδεται πᾶς τις παντοιοτρόπως.

'Ραφαήλ.—Δύναται τις νὰ ὀμνύῃ τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς του καὶ νὰ μὴ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του;

'Αρτώριος.—'Αλλοίμονον! ὀμνύει πᾶς τις ματαίως καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

'Ραφαήλ.—Σὺ εἰς οὐδὲν πιστεύεις.

'Αρτώριος.—'Απ' ἐναντίας, εἰς πάντα πιστεύω.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Τὰ ἔσω οἰνοπωλείου. 'Ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ τινες νέοι μετρηφισμένοι πίνουσι κύκλῳ τραπέζης ἐφ' ἧς ὑπάρχει μάχαιρα. Εἰς ἑτέραν τράπεζαν, ἀνὴρ ἐπίσης μετρηφισμένος πίνει μόνος.

'Αρτώριος.—Εἴμεθα πάντες συνεννοημένοι; (Ἐπίπτων ἀνήσυχον βλέμμα ἐπὶ τοῦ μεμονωμένου προσωπιδοφόρου).

Πρῶτος προσωπιδοφόρος.— Πάντες. 'Ο οἰνοπώλης δὲν ἐπέτρεψε νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὸν περιβόλον τοῦτον ἄλλοι, ἐκτὸς τῶν προφερόντων τὰς συνθηματικὰς λέξεις, ἃς μόνοι οἱ συνάδελφοι γνωρίζουσι.

Δεύτερος προσωπιδοφόρος.— Καὶ ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς συνλεύσεως ἡμῶν;

'Αρτώριος.— Θὰ ἐκλέξωμεν ἐξ ἡμῶν ἐκείνον, ὅστις θὰ φονεύσῃ ἐχθρόν τινα.

Τρίτος προσωπιδοφόρος.— Διὰ ποῖον λόγον πρέπει ν' ἀποθάνῃ ὁ ἐχθρὸς οὗτος;

'Αρτώριος.— Πρέπει ν' ἀποθάνῃ. . . διότι ἠθέτησε τὸν λόγον του, ὃν ἔδωκεν ἐπισήμως, πρὶν νὰ μονομαχήσῃ, πρὸς τινὰ τῶν συναδέλφων ἡμῶν. . . διότι διέταξε νὰ καταδιώξωσιν τὴν μητέρα τούτου, ἣτις ἦδη ἀπέθανεν ἴσως ἐν τῇ φυλακῇ, διότι θὰ νυμφευθῇ μετὰ τινος Ἰταλίδος, καὶ διότι εἶνε Γερμανός.

Τρίτος προσωπιδοφόρος.— Καὶ ἐκείνη;

'Αρτώριος.— Θὰ ζήσῃ. . . ἐπειδὴ ὁ μόνος ἔχων ἐπ' αὐτῆς ἐξουσίαν, δὲν εἶνε ἐδῶ. ('Ο μετρηφισμένος ἐγείρεται τῆς τραπέζης ἐνθα ἔπιπε μόνος, λαμβάνει ἐκ τῆς ἑτέρας τὴν μάχαιραν καὶ ἀφαιρεῖ τὴν προσωπίδα του).

'Ραφαήλ.— Θὰ ἀποθάνῃ.

Πάντες.— 'Ο Ραφαήλ!

'Ραφαήλ.— Ἀπόψε εἶνε χορὸς ἐν τῷ μεγάλῳ Δόρμῳ οἰοσθήποτε ὄμιλος ἀνθρώπων δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ αὐτόσε, ἀρκεῖ εἰς ἐξ αὐτῶν νὰ θελήσῃ ν' ἀποκαλυφθῇ. . . Τίς ἐξ ὑμῶν θὰ ἀποκαλυφθῇ; . . .

'Αρτώριος.— Ἀλλά. . .

'Ραφαήλ.— Τίς ἐξ ὑμῶν θὰ ἀποκαλυφθῇ;

'Αρτώριος.— Ἐγώ.

'Ραφαήλ.— Δὲν θὰ δυσπιστήσωσιν εἰς σέ;

'Αρτώριος.— Διόλου. . . Ἀλλὰ τί θὰ κάμωμεν εἰς τὸν μετὰ προσωπίδων τοῦτον χορὸν;

'Ραφαήλ.— Γνωρίζω ὅτι ἐκείνη θὰ ἦνε παρούσα· γνωρίζω ἐπίσης τὴν ἐνδομασίαν της.

'Αρτώριος.— Ἐσκέφθης καλῶς περὶ τούτου;

'Ραφαήλ.— Ὅτε σὺ ἀμφέβαλες περὶ τινος ὄρκου, ἐγὼ ὠρκίσθην. . . ὠρκίσθην κατὰ μόνος. . . Οὐχ ἦτον ὅμως ὁ χρόνος θὰ σοι εἶπῃ ἐὰν ἐξεπλήρωσα τὸν ὄρκον μου. Ἄγωμεν! Εἰς τὸ μέγαρον Δόρμῳ!

'Αρτώριος.— Εἰς τὸ μέγαρον Δόρμῳ!

ΣΚΗΝΗ Δ'.

'Οδὸς τῆς Ἐνετίας. 'Ο ΑΙΜΥΛΙΟΣ ἀναπνέχεται ἐν γονδύλῃ, ἣτις ταλαντεύεται προσδεμένη εἰς τὴν προκυμαίναν. 'Η ΙΟΥΛΙΑ πεπλοφόρος καὶ φέρουσα ἐπικνωφόριον ἀμυροῦ χρώματος.

'Ιουλία.— Αἰμύλιε. . .

Αἰμύλιος.— Κυρία. . .

'Ιουλία.— Γνωρίζεις ποῦ εἶνε ὁ Ραφαήλ;

Αἰμύλιος.— Ὁ Ραφαήλ; . . . εἶνε ἐν Παρισίους.

'Ιουλία.— Δὲν εἶνε ἐκεῖ τῷ ἔγγραφῳ καὶ δὲν μοὶ ἀπήντησε.

Αἰμύλιος.— Λοιπὸν. . .

'Ιουλία.— Γνωρίζεις ποῦ εὑρίσκεται.

Αἰμύλιος.— Καὶ πῶς θὰ τὸ γνωρίζω ἐγώ;

Ἰουλία.—'Επειδὴ εἶσαι μέλος τῶν φίλων τῆς 'Ε-
νετίας.

Αἰμύλιος.—'Εγώ ; . . .

Ἰουλία.—Μὴ φοβείσαι νὰ σέ προδώσω. Οἱ συνά-
δελφοί λαμβάνουσι διαφοροὺς εἰδήσεις διὰ μουσικῆς
ἀλληλογραφίας· ἐὰν ἤθελες θὰ ἠδύνασο ν' ἀπευθύ-
νης τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν εἰς χεῖρας τοῦ 'Ραφαήλ . . .
Μὴ λησμόνει ὅτι εἶναι λίαν σπουδαία δι' ἐκείνον.
Κινδυνεύει ἴσως ἡ ζωὴ του. ('Ἡ Ἰουλία ἀπέρχεται).

Αἰμύλιος.—(Μετὰ τινὰ στιγμὴν ἀναπαύσεως, στρέ-
φω τὴν ἐπιστολὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν του). Οὐδε-
μία ἀμφιβολία, ἡ γυνὴ αὕτη μὲ γνωρίζει. . . . Ρα-
φαήλ! Ραφαήλ! . . . ἀληθὲς ὅτι δὲν γνωρίζω τι ἐν τῇ
ὑποθέσει ταύτῃ. . . ἀλλὰ . . . οἱ συνάδελφοί θὰ μοὶ
γνωστοποιήσωσι τὸ πρᾶγμα.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Αἴθουσα ἐν τῷ μεγάρῳ Δόρικ. Ἡ ἸΟΥΛΙΑ καὶ ἡ μήτηρ τῆς κα-
θύμναται πλῆσιον ἀλλήλων ἐν τῷ μέσῳ κυριῶν.—'Ο ΡΑΦΑΗΛ,
ὁ ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ οἱ σὺν ρεφοὶ τῶν μετρημεσμένοι καὶ
προσωπιδοφόροι. Ζεύγη προπαρρασκευζόμενα εἰς χο-
ρόν. Ἐκ τῆς ὀρχήστρας ἀκούεται τὸ προα-
κρούσμα βιόλ.

Ραφαήλ.—(Πλησιάζει τῇ Ἰουλίᾳ). Ὠραία προσ-
ωπιδοφόρε. . . . Θέλεις νὰ χορεύσης μετ' ἐμοῦ ;

Ἰουλία.—(Μετ' ἐκπλήξεως). Ἡ φωνὴ αὕτη ὁμοιά-
ζει. . . . ἀλλ' ὄχι, εἶνε ἀδύνατον. . . .

Ραφαήλ.—Τὸ προακρούσμα ἔληξε· τὸ βάλς ἄρ-
χεται. Πῶς πρέπει νὰ ἐρμηνεύσω τὴν σιωπὴν σου ;

Ἰουλία.—Θεὲ μου, ἐὰν εἶνε ἐκεῖνος ; (Θέτει τὴν
ἀνθοδέσμην καὶ τὸ ριπίδιόν τῆς ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς
μητρὸς τῆς.) Ὁχ χορεύσω μίαν καὶ μόνην στροφὴν.
(Ἀπομακρύνονται χορεύοντες καὶ ἀναμιγνύονται μετὰ
τοῦ πλήθους. Ἡ μήτηρ κύπτει πρὸς μίαν τῶν πλη-
σίον αὐτῆς).

Ἡ μήτηρ τῆς Ἰουλίας.—Τί σημαίνει νεότης ! Τό-
σον ἐκλαυσε καὶ ἐθρήνησε σήμερον πρὶν ἢ ἀποδεχθῆ
τὸν προορισθέντα αὐτῇ σύζυγον, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι
θὰ ἀπέθνησκεν ἐκ λύπης ! . . . Καὶ τώρα ἰδοὺ αὐτῇ
χορεύουσα ! . . . ὦ ! ἐὰν ἐδιδέ τις προσοχὴν εἰς τὰ
ἄκρκα τῶν κορασίων. ('Ο Ραφαήλ καὶ ἡ Ἰουλία δι-
έρχονται χορεύοντες).

Ραφαήλ.—Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὑπανδρεύεσαι ;

Ἰουλία.—Ἀληθὲς. (Ἀπομακρύνονται εἰς τὸ βῆθος
καὶ ἐξαφανίζονται ἐκ νέου).

Ἡ μήτηρ.—Καὶ ἤτο διὰ μίαν στροφὴν ! Προκει-
μένου χοροῦ, πᾶσαι εἶνε αἱ αὐταὶ ! . . . Ἀληθὲς ὅτι
εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς δὲν εἶχον πλειοτέραν κρίσιν. . . .
Τί λέγω ; Δὲν εἶχον μάλιστα οὔτε τόσην. ὦ ! ἐὰν
ἤκουον τὰς συμβουλὰς τῆς μητρὸς μου, ὡς αὕτη ἀ-
κούει τὰς ἰδικὰς μου ! ('Ο Ραφαήλ καὶ ἡ Ἰουλία διέρ-
χονται ἐκ νέου).

Ραφαήλ.—Λέγεις ὅτι εἶνε ἀδύνατον.

Ἰουλία.—Ἀδύνατον. (Ἀπομακρύνονται).

Ἡ μήτηρ.—Ἀκόμη μίαν στροφὴν. . . Θεὲ μου
εἶνε ὑπερβολικὴ εἰς πάντα. . . . Εὐτυχῶς ὁ μνηστήρ
τῆς δὲν ἔφθασεν ἔτι. . . ἄλλως θὰ εἶχουμεν σκηνὴς ! . .
Ὅταν διέλθῃ καὶ πάλιν θὰ τὴν φωνάξω· τόσος χο-
ρὸς θὰ τὴν βλάβῃ· χορεύει διὰ νὰ διασκεδάσῃ ἐξ ἄ-

παντος τὴν θλίψιν τῆς. . . ('Ο Ραφαήλ καὶ ἡ Ἰου-
λία φαίνονται ἐκ νέου καὶ ἵστανται πρὸς στιγμὴν).

Ραφαήλ.—Καὶ δὲν ἔχεις λόγον τινὰ ἀθωοῦντά σε ;

Ἰουλία.—('Αφ' οὗ πρὸς στιγμὴν ἐδίστασε, δι' ὑ-
ποκόφρου φωνῆς) Ὅχι. . .

Ραφαήλ.—Εἴθε ὁ θεὸς νὰ λυπηθῆ πλειότερον σέ,
παρ' ὅ,τι σὺ ἐλυπήθης ἐμέ. ('Αφίνει νὰ πῆσῃ κατὰ
γῆς λευκὸν ῥινόμακτρον).

Ἀρτώριος.—(Πρὸς τοὺς λοιποὺς νέους). Ἀφῆκε
νὰ πῆσῃ τὸ ῥινόμακτρον. . . περικυκλώσατε αὐτούς.
. . . (Οἱ προσωπιδοφόροι περικυκλοῦσι τοὺς δύο ἐρα-
στάς, φωνοῦντες δὲ καὶ χορεύοντες ἀπομακρύνονται
πρὸς τὸ βῆθος).

Ἡ μήτηρ.—Ὅποιος θέρυβος. . . ὅποια φωναί !
Ὁχ τὴν ζαλίσωσι. . . Οὐχί, μετὰ τὴν στροφὴν ταύ-
την δὲν θὰ χορεύσῃ πλέον. . . (Ἐγείρεται). Ποῦ δι-
ευθύνεται ; Δὲν τὴν βλέπω πλέον. . . Καὶ πῶς νὰ
τὴν ἴδω ! . . . Οἱ μακνώδεις οὔτοι ἐσχημάτισαν περὶξ
αὐτῆς κύκλον ἀδιαπέραστον. . . Τί κραυγὴ εἶνε αὕτη ;
Καὶ ἡ μουσικὴ δὲν θὰ παύσῃ πλέον ; Νομίζει τις ὅτι
ὁ χρόνος ἐπιταχύνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. . .
θὰ πάθῃ. Ἄ ! τὴν βλέπω· δὲν τὸ εἶπον ; ἐλιποθύ-
μησε. . . δὲν δύναται πλέον νὰ κρατηθῆ. (Τὸ πλῆ-
θος ἐπανέρχεται ἐκπέμπον κραυγὰς ἀναμειγμένas
μετὰ τόσων κγχασμῶν, ὥστε ἡ μουσικὴ δὲν ἀκού-
εται. Ὁ Ραφαήλ προσωπιδοφόρος πᾶντοτε, φέρει ἐπὶ
τῶν βραχιόνων του τὴν Ἰουλίαν, ἣτις φαίνεται λι-
πόθυμος). Ἐδῶ, ἐδῶ ! θέσατέ τιν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίν-
τρου τούτου. . . ('Ο Ραφαήλ τοποθετεῖ αὐτὴν κἀθη-
μένην. . . πρὶν ν' ἀπομακρυνθῆ ἀμχανεῖ πρὸς στιγ-
μὴν· εἰς τῶν φίλων του σύρει αὐτόν). Θεὲ μου ! εἶνε
ὠχρὰ ὡς πτώμα ! Ἰουλία, Ἰουλία ! (Ψάφουσα τὸ μέ-
τωπον καὶ τὰς χεῖρας). Τί εἶνε αὐτό ; Αἷμα ! Αἷμα !
ὦ ! τὴν ἐδολοφόνησαν ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Τὸ ὑπόγειον τοῦ οἰνοπωλείου. Ὁ ΡΑΦΑΗΛ, ἀκίνητος
ἐν τῷ βῆθει κἀθηται πλῆσιον τραπέζης. Ὁ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ὁ ΑΙΜΥΛΙΟΣ καὶ
τινες ἄλλοι νέοι.

Αἰμύλιος.—'Εχω μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν συνά-
δελφον 'Ραφαήλ· εἰς ποῖον ὀφείλω νὰ δώσω αὐτὴν ;

Ἀρτώριος.—Δὸς τὴν εἰς τὸν ἴδιον.

Αἰμύλιος.—Εὐρίσκεται ἐν Βενετίᾳ ;

Ἀρτώριος.—Ἰδοὺ αὐτός. . . Ραφαήλ ! Ραφαήλ !

Ραφαήλ.—('Ὡς ἀννήφων ἐκ βαθέως ληθάργου).
Ποῖος μὲ φωνάζει ;

Αἰμύλιος.—'Εχω ἐπιστολὴν, ἣτις σοι ἀνήκει· τὴν
ἔλαβον παρὰ τινος πεπλοφόρου κυρίας, ἡ ὁποία μοὶ
εἶπεν ὅτι εἶνε σπουδαιοτάτη διὰ σέ. Λάβε.

Ραφαήλ.—Τὸ γράψιμόν τῆς ! ὦ ! δὲν ἀπέθανε ! . .

Πότε ἔλαβες τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ;

Αἰμύλιος.—Τὴν παρελθούσαν νύκτα.

Ραφαήλ.—Κατὰ ποῖαν ὥραν.

Αἰμύλιος.—Περὶ τὰς ἑνδεκά.

Ραφαήλ.—(Σχιζέει ἐσπευσμένως τὸν φάκελλον καὶ
ἀναγινώσκει) «Ἡ μήτηρ σου, ἣν ἐνόμιζες νεκράν, ζῆ
ἀκόμη· ἀλλ' εἶνε κεκλεισμένη ἐν σκοτεινῇ φυλακῇ. . .

Δύναται νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ ἂν ἐγὼ προσφέρω εἰς ἄλλον, οὐχὶ τὸν ἔρωτά μου, διότι οὗτος ἀνήκε καὶ θὰ ἀνήκῃ πάντοτε εἰς σέ, ἀλλὰ τὴν χεῖρά μου. . . . Ὅταν λάβῃς τὴν ἐπιστολήν μου, θὰ ἦμαι μετ' ἄλλου ἠνωμένη· ἀλλὰ τὰ πάντα παρεσκευάσα πρὸς φυγὴν, ἅψ' οὐ ἅπαξ ἐξετέλεσα τὴν ὑπόσχεσίν μου. Μεταβαί- νω εἰς μοναστήριον. . . . Δὲν σέ προειδοποίησα, διότι δὲν ἠθέλον νὰ διστάσωμεν οὔτε σύ, οὔτε ἐγώ, ὅπως θυσιάζωμεν τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν, χάριν ἐκείνης ἥτις πάσχει ἕνεκα ἡμῶν. . . . Χαίρε. . . . Ὁρκίσθητι νὰ σέ περιμείνω. Ἐπειδὴ τοῦτο εἶνε ἀδύνατον ἐπὶ τῆς γῆς, θὰ σέ περιμείνω εἰς τὸν οὐρανόν! . . . Χαίρε, Ραφαήλ μου, χαίρε! . . . **ΙΟΥΛΙΑ**»!
